

ANNE-MARIE HOOYBERGHS

Bloedverwanten

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

HOOFDSTUK 1

Het was bijna windstil. Een zwoele, klamme zomerdag. Amélie staarde naar het water van de rivier vóór haar. Het gestaag kabbelen van de stroming was een staccato geworden en leek haar te bedwelmen. Voor de rest was het bijna volkomen stil. Alleen het zwakke geluid van een koekoek in de verte onderbrak het kabbelende geluid. Het was middag, en de drukkende zon deed mens en dier op zoek gaan naar wat schaduw. Dat wist Amélie. Daarom had ze dit moment ook uitgekozen. Ze wilde alleen zijn omdat ze vastbesloten was te doen wat ze moest doen.

Eindelijk bewogen haar staalblauwe ogen. Ze keek nu naar boven, naar de wolkeloze lucht. Haar gezicht was wit en glad, als porselein. Ze had haar blonde haar opgestoken, maar kleine losgekomen krulletjes omkransten haar fijne gelaatstrekken. Met een diepe zucht keek ze ten slotte om. Ze staarde naar het kasteel in de verte, waar graaf Albrecht en Jacqueline woonden, haar zwager en schoonzuster. En hun drie kinderen. Mooie, perfecte kinderen, waardoor Amélies tekortkomingen nog meer benadrukt werden. Er kwam een frons op haar voorhoofd

toen ze aan Jacqueline dacht. Ze had alles om gelukkig te zijn. Alles. Maar toch had Amélie vandaag een grote droefheid in haar ogen gezien. Ze vroeg zich een kort ogenblik af waarom. Maar dan haalde ze haar schouders op. Daar zou ze toch nooit achter komen. Alles wat niet paste in het uiterlijke vertoon van de Beauforts, werd accuraat verstopt, bedwongen of vernietigd. Heel de familie zorgde er wel voor dat het in de doofpot belandde, dat de goede naam en de smetteloze faam van de Beauforts in ere werden gehouden. Amélie keek nu met een hatelijke blik naar het gebouw, dat stond te zinderen in de hitte. Het Beaufort-bolwerk, noemde ze het. Het ouderlijk domein, dat al eeuwen bezit was van de Beauforts. Het zag er goed uit, indrukwekkend en gracieus. Nu de zon het bescheen, en de omliggende begroeiing het deels in een donkere schaduw dompelde, was het net een sprookjesdecor. Maar Amélie wist wel beter. Dat decor was slechts een façade.

Ze keek nu naar het driejarige kind dat ze bij de hand had. Het had haar blonde krullen en haar grote donkerblauwe ogen geërfd. Uiterlijk was het een mooi, normaal kind. Maar het jongetje stond apathisch naar de glinstering van de zon op het water te kijken. Zijn mondje hing

open, en een straaltje speeksel liep over zijn kin. Amélie nam een zakdoek ergens tussen de ceintuur van haar rok vandaan en ging op haar hurken voor haar zoontje zitten. Zacht veegde ze het speeksel weg. ‘Zo, dat is beter, niet?’ vroeg ze. Ze glimlachte, maar de lege, doffe blik van het kind deed haar verkrampen. Ze zette zich in het gras en trok het jongetje op haar schoot. Vol liefde sloot ze haar armen om hem heen, terwijl ze hem zacht heen en weer wiegde. Het kind liet alles gelaten over zich heen gaan. ‘O Frederic,’ fluisterde ze zacht, terwijl ze een kus op zijn haar drukte, ‘ik wil je zo graag bij me houden. Ik wil je niet verliezen. Waarom gelooft je vader me nu niet? Waarom gelooft hij niet dat ik je alles kan geven wat je nodig hebt? Ik haat hem daarom, Frederic. Het spijt me dat ik je dat moet vertellen, maar ik haat je vader. Hij vindt de naam en faam van zijn familie belangrijker dan zijn eigen kinderen. Hij wil je opsluiten, wegstoppen, uit het oog van iedereen. Hij vindt dat je een smet bent voor de familie. Hij beseft niet hoe lief je bent, hoe mooi en zoet. Hij wordt opgehitst door de familie en kijkt niet verder dan zijn eigen bekrompen wereld. Ach, het vreet zo aan me, jongen. Het breekt me. Ik voel me zo machteloos, zo verschrikke-

lijk machteloos.’ Hier zweeg ze een moment, terwijl ze besluiteloos in de verte tuurde. ‘Er is een tijd geweest dat ik echt van je vader hield,’ ging ze ten slotte zacht verder. ‘Zelfs een lange tijd. En we waren dolblij toen je broer Johannes geboren werd, onze eerste jongen. Het leek een perfect kind, maar al gauw bleek dat er iets mis was. Maar net als bij jou schitterden zijn ogen wanneer ik hem knuffelde of met hem speelde. Ondanks het feit dat de artsen met zekerheid bevestigden dat het niet beter zou worden, wist ik zeker dat er meer in hem zat dan iedereen me vertelde. Maar niemand wilde me geloven, en je vader kon niet met Johannes’ onvolmaaktheid leven. Ach, jongen, je weet niet wat er door me heen ging toen je vader hem op een dag van me wegnam. Ik heb gesmeekt hem bij me te mogen houden. Hij was nog zo klein. Hij had me zo hard nodig. Ik heb gevochten om hem, Frederic. Ik heb letterlijk gevochten om hem. Maar niets hielp.’

Amélie kon haar tranen niet bedwingen bij die herinnering. Ze liepen zacht en stil over haar wangen en drupten neer op het haar van het kind. Maar ze wilde niet huilen. Ze moest het hem vertellen. Hij moest weten waarom. Ze haalde diep adem en snoot haar neus. ‘Twee

jaar heeft hij in die instelling doorgebracht,' ging ze uiteindelijk verder. 'Ik zag hem wegglijden, Frederic, eenzaam wegwijnen, terwijl ik zo veel liefde had om te geven. Eén keer in de week mocht ik hem bezoeken. Eén keer. Terwijl hij me iedere seconde nodig had. O, het was zo verschrikkelijk. Ik... Ik mocht niet eens bij hem zijn toen hij stierf. Ik heb hem niet in mijn armen kunnen houden om hem een laatste keer te zeggen hoeveel ik van hem hield.' Weer liepen de tranen. Ze kon ze eenvoudigweg niet tegenhouden. Ze depte de tranen met haar zakdoek, veegde het speeksel van haar zoontjes kin en snoot haar neus. Amélie zag dat hij zijn ogen gesloten had terwijl hij tegen haar aan lag. Ze streelde met een vinger over zijn wangetje totdat hij zijn ogen weer opendeed. 'Straks mag je slapen, Frederic,' fluisterde ze zacht. 'Maar nu wil ik graag dat je nog even naar me luistert. Ik wil dat je weet waarom ik je meeneem en dat ik dat alleen doe omdat ik heel veel van je houd.' Amélie slikte. Het viel haar soms moeilijk verder te gaan, maar ze wilde hem alles vertellen. Ze wilde dat hij alles hoorde, ook al besepte ze heel goed dat hij er niets van begreep. 'Toen ik weer zwanger was, gaven de dokters me met stellige zekerheid te kennen dat het deze

keer allemaal goed zou komen,' ging ze verder. 'Maar het ging niet goed. Mathilde, mijn kleine meisje, kwam een maand te vroeg. Ik heb haar niet mogen zien omdat – volgens de dokters – haar misvormingen te gruwelijk waren om aan te zien. Ze heeft drie dagen geleefd. Drie dagen. En ik heb haar niet eens kunnen zien, niet kunnen vasthouden, niet kunnen strelen, haar niet vaarwel kunnen zeggen.' Ze sloeg haar handen voor haar gezicht en kreunde snikkend. 'O, het deed zo veel pijn, Frederic, zo ongelofelijk veel pijn. Niemand begreep dat ik zo veel verdriet kon hebben. Ook je vader niet. Hij vond dat ik me maar wat aanstelde. Mijn kleine meisje was niet voldragen, en dus was het volgens hem niet eens een kind. Maar ik wist beter, jongen. Ik heb haar gebaard, ik heb haar horen huilen toen ze geboren werd. Ik heb haar donkere donshaartjes gezien toen ze haar in een doek wikkelden en met haar wegliepen. Ze heeft wel degelijk geleefd. Voor mij draagt ze een naam. En Mathilde staat voor altijd in mijn hart gegrift.' Hier wachtte ze weer. Ze slikte een paar maal om de opkomende tranen terug te dringen. Toen ging ze verder.

'Het duurde een aantal jaren voordat ik weer zwanger werd, van jou, mijn lieve jongen. De

dokters stelden me weer gerust. Driemaal is scheepsrecht. En ze hadden gelijk. Je werd als een volmaakte baby geboren. O, ik was zo gelukkig.' Ze keek glimlachend neer op het hoofd van haar kind. Ze zag dat hij zijn ogen weer dicht had, maar deed deze keer geen enkele moeite meer om hem wakker te maken. Glimlachend door haar tranen heen ging ze verder. 'Jij was een zalige, prachtige baby, Frederic. Je huilde bijna nooit, en wanneer ik met je speelde, konden je ogen zo glinsteren, en lachte je zo uitbundig. Maar naarmate je opgroeide, begon je meer op je broer te lijken. Ik hield van je zoals je was, en ik heb alles geprobeerd om je als een normaal kind te laten opgroeien. Ik weet het, ik heb je van de boze buitenwereld weggehouden. Ik heb je een beetje verstopt. Ik deed het alleen om je te helpen, mijn jongen. Ik deed het zodat niemand jou van mij kon wegnemen. Maar ik kon je niet wegstoppen voor je vader. Hij vindt het niet gepast je thuis verder op te voeden. Nu je drie geworden bent, wil hij je – net als je broer – in een instelling plaatsen. Maar ik laat je niet van me wegnemen, lieverd. Nooit.'

Na deze woorden bleef het stil. Amélie keek nog een keer naar het gras aan haar voeten. Ze zag een zwart kevertje op een grasspriet. Ze

keek over haar schouder naar het kasteel, naar de mensen die ontegenzeggelijk met haar leven verbonden waren. Haar blik dwaalde naar de bomen, naar de vele tinten groen, en gleden naar een stip in de lucht, waar een leeuwerik zich zingend naar boven vocht. Daarna haalde ze diep adem. Een droge snik welde op uit haar borst. Ze stond op met het kind in haar armen. De kleine jongen sliep door, zijn hoofdje tegen haar schouder gedrukt. Ze ging naar de rand van de rivier en zag het stromende water onder haar voorbijgliden. Ze kon de bodem niet zien. Ze sloot haar ogen en liet de warmte van de zon nog even haar huid strelen. Daarna drukte ze onnoemelijk teder een laatste, innige kus op het hoofdje van haar kind. 'Ik zal altijd bij je blijven, lieverd,' fluisterde ze zacht. 'Altijd.'

Toen sprong ze het diepe, stromende water in.

HOOFDSTUK 2

Precies negenenveertig jaar later stond Maddy op exact dezelfde plaats aan de oever van de rivier. Ze was zich niet bewust van de tragedie die zich hier lang geleden had afgespeeld, maar ze staaarde net als Amélie naar het imposante kasteel in de verte. En ook zij voelde zich op een bepaalde manier verbonden met de mensen die er woonden. Het was rustig op het wandelpad dat op de oever was aangelegd, en stil, buiten het gezang van de vogels en het gedempte geluid van het voortrazende verkeer van de drukke snelweg even verderop. Maar het geluid viel Maddy niet eens op. Haar aandacht was volledig op het kasteel gericht. Ondanks haar tegenstrijdige gevoelens moest ze toegeven dat het gebouw en de omgeving prachtig oogden. Ze zag nu alleen maar de achterkant van het kasteel, die op zichzelf al imponerend genoeg was. Links en rechts van het gebouw stonden hoge bomen met groene en roodbruine bladeren. Daaronder stonden roodendrons en bloemen die ze niet meteen kon thuisbrengen, maar die door hun witte toetsen tussen het donkere groen een streling voor het oog vormden. Tussen de rivier en het kasteel